

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΩΠΕΡ-ΖΑΝ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΥ

(Πρωτοχρονιάτικο)

Ξενοδόχος έπαραιμόνευε άπ' όρα στο διάδρομο και μόλις είδε το γιατρό να βγαίνει από το δωμάτιο, έδίσταθηκε να τρέξει κοντά του.

—Λοιπόν, κύριε γιατρέ; Τι λέτε; τόν ρώτησε;

—Εκείνος δέν καταδέχθηκε ούτε να τόν κοιτάξει. Ή βαρειά γυναίκα του με τόν μεγάλο σηκωμένο γιακά, τού έδινε μια έπιβλητική αξιοπρέπεια. Ήταν ένας από τούς σοβαρούς εκείνους έπαρχιακούς γιατρούς που κάθε λόγος τους πέφτει βαρειά και μ' έσημασία από το στόμα τους...

—Πού μπορώ να πλύνω τά χέρια μου; έ ρώτησε μόνον τόν Ξενοδόχο.

—Περάστε άπ' εδώ!. Στην κουζίνα.

Ή θρόση ήταν άνάμεσα στο παράθυρο και στο τζάκι. Ο Ξενοδόχος έδωσε ένα κομμάτι πρόσινο σαπούνι στο γιατρό και τόν Ξαναρώτησε:

—Έχει πολύ πυρετό;

—Ναι.

—Δέν θα μπορούσαμε να τόν λάμε στο νοσοκομείο;

Ο γιατρός, μόλις άκουσε αυτές τίς λέξεις, έγυρσε άπότομα τó κεφάλι του με μια βλοσυρή έκφραση στά μάτια:

—Πρόσθεε καλά, δυστυχισμένε!. Είπε. Στά χάλια που βρίσκεται αυτός ό νέος και με τó παγωμένο Ξεροθόρι που φυσάει τώρα τρεις ή μέρες, θα ήταν σοστή τρέλλα να τόν μεταφέρης στο νοσοκομείο. Δέν πρέπει να βγί από τó δωμάτιο που βρίσκεται. Τό κρύο θα τόν έσκότωνε μέσως. Δέν φαντάζομαι λοιπόν να τολμήσης να κινής αυτό τó έγκλημα!.

Ο Ξενοδόχος έξωσε τó κεφάλι του, σύλλογισμένος:

—Τώρα βρέθηκε ν' αρρώστηση κι' αυτός ό εύλογημένος; έμωμύρισε με στενοχώρια... Και μάλιστα αυτές τίς ήμέρες!.. Φαντάσου να κινής πρωτοχρονιάτικο γλέντι μ' έναν άρρωστο στο Ξενοδοχείο σου!.. Τέτοια άτυχία δέν την έπείρμενα ποτέ!..

Ο γιατρός έσκούπισε τά χέρια του σε μια σκληρή πετσέτα με κόκκινες ρίγες, κι' έπειτα είπε με τήν έπίσημη φωνή του:

— Δέν μπορώ να σου κάνω τίποτα!.. Αυτό είνε τó άπόφοιτο τίς ζωής...

—Έφόρσε ύστερα τά γάντια του κι' έπροχώρησε για να φύγη.

— Μήπως θα έρθετε και αύριο; τόν έρώτησε δειλά ό Ξενοδόχος.

— Πρέπει νάρθω! Θα στείλω μάλιστα από ένοφις μια νοσοκόμα.

— Είνε λοιπόν τόσο βαρειά άρρωστος;

—Είσαι πολύ περίεργος, φίλε μου. Και βέβαια είνε βαρειά άρρωστος.

—Διάβολε! Για έλάτε στη θέσι μου, κύριε γιατρέ!. μοιριούρισε ό Ξενοδόχος. Μου δένονται τά χέρια!.. Παραμονή πρωτοχρονιάς μ' έναν άρρωστο στο Ξενοδοχείο μου!.

Ο γιατρός τόν έτραβήξε από τó χέρι και τού ψιθύρισε:

— Έχει πνευμονία!.. Μου φαίνεται ότι δέν χρειάζονται άλλες έξηγήσεις...

—Και λέτε, κύριε γιατρέ, ότι ένα ρεύμα παγωμένου άέρα μπορεί να τόν σκοτώση;..

—Στή στιγμή!.. Λοιπόν, σύμφωνοι; όχι άνοησίες!. "Αν τόν βγάλης από 'δώ μέσα, σε καθιστώ υπεύθυνο για δ,τι θα συμβή!..

— Μή φοβάστε, κύριε γιατρέ!.. Δέν είμαστε δά κι' άγοιάνθρωποι! Δέν είνε έτσι, "Είσαι;

Ή γυναίκα τού Ξενοδόχου, που έ καθάριζε μια πελώρια χίνα στο βάθος τίς κουζίνας, έσκόπισε τούς παχές άμιους τίς, και άπάντησε:

— Ούτε λόγος να γίνεται! Δέν θέ

λοιμε τó κακό τού παιδιού. Φτάνει που ό δυστυχισμένος αυτός νέος χαροπαλεύει τώρα τόσες ήμέρες!..

—Οταν έφυγε ό γιατρός, ό Ξενοδόχος έράνηκε λίγες στιγμές σάν να έδίσταζε να πάρη μια άπόφαση. Έπειτα, με κάποιο πείσιμα, φώναξε τίς γυναίκας του:

— Πάω άπάνω να δω τί κάνει ό άρρωστος...

— Πήγαινε... Έγώ στο μεταξύ θα έχω τελειώσει τó καθάρισμα τίς χίνας. Κάνε μόνο γρήγορα, γιατί πρέπει να με βοηθήσης κι' εσύ να μαδήσω τίς πάπιες. Μή ξεχνάς, ότι έχουμε τραπέζι άπόψε.

Ο άντρας τίς ανέβηκε σιγά—σιγά τή σκάλα, προσέχοντας να μη τριξί άπ' τó βάρος του.

Τó δωμάτιο τού άρρώστου ήταν στο πρώτο πάτωμα. Πρίν γυρίσει τó πόμολο, ό Ξενοδόχος εκλόλλησε τ' αυτί του στην κλειδαριά. Δέν άκουσε όμως τίποτε κι' έμπήκε ήσυχος στο δωμάτιο.

Μέσα στο θαμπό ήμισφός, τó σώμα τού άρρώστου ταξειδιότη Ξεχωρίζε άμυδρά πάνω στο κρεβάτι. Ο άνιχος νέος άνάπνευε βαρειά, με δυσκολία. Ένας βραχνός ρόγγος, σάν ψιχοράγγημα, τόν έπληγε. Τó πρόσωπό του ήταν Ξαναμμένο άπ' τόν πυρετό και τά μάτινα και κοκκαλιάρικα δάχτυλά του ήσαν κροφωμένα στασιμωδικά μέσ' στο παχύ γκουδί τίς κουβέρτας.

Τó δωμάτιο ήταν πολύ ζεστό. Μια θερμιόστρα τού γκαζιού, που βρισκόταν στη γωνία, άφινε τó μονότονο και αγανό σφύριγμά τίς, μέσα στην καταθλιπτική έκείνη σιωπή.

Ο Ξενοδόχος πλησίασε στο κρεβάτι, χωρίς να τόν καταλάβη ό άρρωστος και με χίλιες—δυό προφυλάξεις άνοιξε άδρόμια τó συγτάρι τού κομοδίνου. Είδ' εκεί μέσα ένα πορτοφόλι φουσκωμένο από μόρκα, ένα χρυσό ρολόγι κι' ένα δαχτυλίδι από πλατίνα και τά μάτια του άστραφαν για μια στιγμή από μια καράξην λάμψη.

Ο άρρωστος μωσξίτησε.

— Πούδς είνε; ρώτησε βραχνά.

Ο Ξενοδόχος έσημψε άμέσως από πάνω του κι' έκλεισε με τó γοφό του τó συγτάρι.

— Έγώ είμαι!... Ανέβηκα να ιδώ μήπως θέλετε τίποτε, άποκόρηκε.

— Διηώ! ψιθύρισε ό άρρωστος.

Ο Ξενοδόχος γύμισε ένα φλιτζάνι νερό στολισμένο με γαλάζια λουλούδια και τó έβαλε άπάνω στη θερμιόστρα για να ζεσταθή.

— Περιμένετε λιγάκι, τού είπε. Δέν θ' άργήση...

Οταν ό άρρωστος έπαι μ' άπληστία τó χλιαρό νερό, ό Ξενοδόχος τόν συμβούλευσε με προσποιητή καλοσύνη:

—Κιττάξτε τώρα να κοιμηθήτε λίγο. Θα σάς κάνη καλό.

—Ναι, ναι, εύχαριστώ! τού άπάντησε ό Ξένος κι' έκλεισε τά μάτια του.

Στό κατώφι τίς πόρτας, ό Ξενοδόχος στάθηκε μια στιγμή και κούτταξε πίσω του.

Τó δωμάτιο τώρα είχε σκοτεινάσει. Έξω άπ' τó παράθυρο, τó παγωμένο Ξεροθόρι σβήλαζε με λύσσα.

Ή νύχτα τού Άγίου Συλβέστρου, ή τελευταία νύχτα τού χρόνου, γιορτάζοταν μ' ειθιμία κι' άφθονο κρασί τού Ρήνου άπ' τούς άλλους ταξειδιώτες, που είχαν συγκεντρωθεί στη μεγάλη αίθουσα τού Ξενοδοχείου.

Ή κιού "Είσαι, κατακόκκινη κι' όλόχαρη, έγέμιζε κάθε τόσο τίς πηλινες κανάτες με τ' άφράτο κρασί. Άκόμα όμως δέν είχε μπει ό νέος χρόνος.

Οταν τó παλαικό ρολόγι τίς εκκλησίας χτύπησε τίς έντεκα, ή πόρτα τού άρρώστου Ξανανοιξε άδρόμια και μια σκά γλύστρησε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Ξένος κοιμάταν ναρκωμένος άπ' τόν πυρετό.

Ή μαύρη σκά τράβηξε προς τó παράθυρο και τó άνοιξε. Άκούστηκε ένα έλαφρό τριξίμο. Κι' άμέσως, ένα υπούλο ρεύμα άέρος άρχισε να φουσκώνει τίς κουρτίνας και να παγώνει τó δωμάτιο. Ο άρρωστος σπρυγγούρισε

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΚΙΤΣΑ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ (Τό Γ. Ντόρ)

ότε μιά—δύο φορές στο κρεβάτι του μ' ένα βαθύ άναστέναγμα κ' έπειτα βυθίστηκε πάλι στη νάρκη του. Ή σιά περιμένε μερικές στιγμές άκόμα κ' όταν άκούστηκε πάλι ή θαρεία άναπνοή του άρρωστού, έφυγε άθόρυβα, άπως είχε μπει, άφίροντας τó παράθυρο μισάνοιχτο....

Τό πρωί τής άλλης ημέρας, παρουσιάστηκε στό Ξενοδοχείο μιά νοσοκόμος. Τήν έστειλε ο γιατρός. Ήταν ύψηλόσωμη με σκληρά μάτια και τρίγωνο πρόσωπο.

Ο Ξενοδόχος έτρεξε άμέσως νά τήν ύποδεχτή και τήν έδηγήσει στό δωμάτιο τού άρρωστού.

Μόλις όμως άνοιξε τήν πόρτα, ή γυναίκα αυτή έφριξε μιά κραν γή τρόμου :

— Τό παράθυρο !... Ποιός άνοιξε τó παράθυρο !...

Πραγματικώς, ó παγωμένος άέρας που φρουσίσε έλη τή νύχτα, είχε άνοιξει και τά δύο παραθυρόφυλλα. Τό δωμάτιο ήταν κρύο σάν τάφος.

Ο Ξενοδόχος μ' ένα ύπαιτο ύφος, προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε τίποτε.

— Γιά φανταστήτε ! μουρμούρισε. Ποιός τó περιμένε πάλι αυτό; Φαίνεται, ότι τó παράθυρο δεν ήταν κλεισμένο καλά και...

Ή νοσοκόμος όμως δεν τόν άκουγε. Ωρμησε στό κρεβάτι, όπου ó άρρωστος έξακολουθούσε νά είνε βυθισμένος στη νάρκη του κ' έχωσε τó χέρι τής κάτω άπ' τήν κουβέρτα.

— Εύτυχός ! Ο σφηνμός του δεν είνε και τόσο άσχημος ! είνε στόν Ξενοδόχο εύχαριστημένη. Υπάρχει έλπίδα νά σωθή... Φαίνεται ότι δεν ξεσκεπάστηκε τή νύχτα.... Είχε τύχη, ó καυμένος !...

— Ναι, ναι... Είχε τύχη !... έτραυλιζε ταραγμένος ó Ξενοδόχος.

Τήν ίδια όμως στιγμή, ή νοσοκόμος με μιά άπότομη κίνηση, τού φώναξε :

— Στ' ! Άκούστε !...

— Ένα άνατάπαντο σφύριγμα, σάν νά ξεθύλιανε κάτι, ά κοιγόταν χαμηλά, κάτω στό πάτωμα.

— Ή σωλήνα τής θεομάστας ! Ξαναφάναξε ή νοσοκόμος.

Κι' άλήθεια, ή λαστιγμένα σωλήνα που διοχέτευε τó γάλαί στό θεομάστορα, είχε βγει τή νύχτα άπ' τó σιδερένιο άγωγό που ήταν περασμένη και τó δηλητηριώδες άέριο ξεθύλιανε μ' ένα φειδίσιο σφύριγμα κ' έγέμυζε τó δωμάτιο.

Ο Ξενοδόχος, κατάπληκτος, έτρεξε κ' έκλεισε τó ρομπινέτο, ενώ τó χέρι του έτρεμε άπ' τήν ταραχή.

Ή νοσοκόμος τότε τού έδειξε τόν άρρωστο και τού ειπε :

— Και νά συλλογίζεσαι κανείς, ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν πιστεύουν στό θάνατο και στη Θεία Πρόνοια ! "Αν ó άέρας δεν άνοιγε άπόψε τó παράθυρο, αυτός ó δυστυχισμένος νέος θά πέθαινε άπό άσφυξία. Ο "Άγιος Συλδέστρος όμως έκανε τó θάυμα του, όπως πάντα, τήν τελευταία νύχτα τού χρόνου!..."

— Ναι, ó "Άγιος Συλδέστρος έκανε τó θάυμα του, μουρμούρισε κ' ó κακοήγος Ξενοδόχος με ύπόκωφη και τρεμάμενη φωνή.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μετάνοια γιά τά σφάλματα και επανάληψη τών σφαλμάτων αυτό είνε ή ζωή. I. Μπαρνί

Καλύτερα νά κινήσας, παρά νά σέ κινήσάνε.

Ε β ρ α ι κ ή παροιμία

Θέλετε νά μιλάω όί άλλοι κολακευτικά γιά σας ; Μή μιλάτε, έ σεις πρώτ γιά τόν εαυτό σας. Πασκάλ

Τό μάτι τού άφέντη παχαίνει τó άλογο.

Α ρ χ α ι ο γ γ ω μ ι κ ό

"Όσο βαρύτερα σκέπτεται ó νοός, τόσο λιγώτερο μιλάει ή γλώσσα. Κι' όσο προσεκτικώτερα εξετάζουμε τά πράγματα, τόσο δυσκολώτερα εκφέρουμε γνώμη.

Α ρ χ α ι ο γ γ ω μ ι κ ό

Μή ζηλεύεις ποτέ εκείνους που άνηψόθησαν με άδικίες. Νά τιμάς όμως εκείνους που ζημιώθησαν γιά τή δικαιοσύνη.

Ι σ ο κ ρ ά τ η ς

Τά βελία είνε φίλοι ψυχρού, άλλ' άσφαλείς.

Β. Ούγκω

ΤΑ ΠΙΟ ΕΚΛΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένα ρολόι που χτυπάει 13 φορές στή μιά τó μεσημέρι. Τε τέχνασμα ενός "Άγγλου δουκός. Μεγάλοι άνδρες που άπηχθάνοντε τή μουσική. Ο Βίκτωρ Ούγκω κ' ó συνθέτης που μελοποίησε τούς στίχους τού. Ο θυμός τού μεγάλου ποιητού. Ή ραπτομηχανή και τó βελόνι, κτλ. κτλ.

Στήν κομπόλι Βόσλεϋ τής "Άγγλίας, επάνω άπ' τήν πόρτα ενός παλιού οικοδομήματος, που έχρησιμοποίητο άλλοτε ως δημαρχείο, υπάρχε ένα ρολόι που χτυπά καί δεκάτη τρίτη ώρα !

Ή ιστορία τού περιέργου αυτού ρολογιού είνε ή έξής :

Ο δούξ τού Μπριντγκεϋτερ είχε αναλάβει κάποτε τήν έκτέλεσι ενός υδραυλικού έργου και γιά τó σκοπό αυτό προσέλαβε άρκετούς εργάτες.

Κάθε μέρα όμως παρατηρούσε, ότι οι εργάτες του δεν έπαιναν ποτέ δουλειά στή μιά άκριβώς μετά τó μεσημέρι, που ήταν ή ώρισμένη ώρα νά ξαναρχίσουν τήν εργασία τους γιά τó άπόγευμα.

Τούς έκανε λοιπόν παρατηρήσεις, αλλά αυτοί τού άπάντησαν, ότι δεν άκουγαν ένα χτύπο τής πρώτης μεταμεσημβρινής ώρας κ' έτσι άργούσαν.

Ο δούξ τότε, χωρίς νά χάνη καιρό, κάλεσε ένα ρολογά και τού άνέθεσε ν' αλλάξη τó μηχανισμό τού ρολογιού τής πόλεως έτσι, ώστε στή μιά νά χτυπάει δεκατρείς φορές.

"Υστερ' άπ' αυτό, οι εργάτες δεν μπορούσαν πιά νά λησχηρισθουν, ότι δεν άκουγαν τούς δεκατρείς χτύπους.

Ή εργασία με τόν καιρό τελείωσαν, αλλά τó ρολόι έξακολουθεί ως σήμερα νά θυμίζη με τά 13 χτυπήματά του τήν παλιά αυτή ιστορία.

Υπάρχουν άνθρωποι, οι όποιοι μένουν άδιάφοροι κ' άσυκίνητοι όταν άκούν και τή γοητευτικώτερη άκόμα μουσική. Τό περίεργο αυτό φαινόμενο παρατηρείτο και σέ πολλούς μεγάλους άνδρας, οι όποιοι όχι μόνο άδιαφορούσαν γιά τή μουσική, αλλά έννοιασαν άκούγοντας όποιαδήποτε μελωδία δυσάρεστα συνασθήματα.

Έτσι ή Μεγάλη Αικατερίνη τής Ρωσίας έλεγε, ότι ή μουσική τής έκανε έντίποσι δυσάρεστον θορύβου ! Έπίσης ó Μέγας Ναπολέων άπεχθανόταν τή

μουσική σάν τó διάβολο.

Είνε άσάφως γνωστό τó ανέκδοτο τού Ούγκω, τού όποιου μερικούς στίχους είχε μελοποιήσει ένας σύγχρονός του μουσικός.

— Άκουσα μερικούς στίχους μου νά τραγουδούνται, είνε μιά μέρα ó ποιητής στό μουσιολόγο, και τρώμαξα, αγαπητέ μου, νά τούς άναγνωρίσω.

— Είν' άλήθεια, δδδάσκαλε, άπάντησε εκείνος, ότι μελοποίησα μερικούς στίχους σας, αν και ξέρω ότι δεν αγαπάτε και πολύ τή μουσική. Ωστόσο όμως δεν μπορείτε νά μην άμολογήσετε, ότι στην προκειμένη περίπτωση, έπέτυχα μιά πρώτη τάξως άριμωσι.

— Άν σάς φαίνονται λοιπόν άρκετά άριμωσικοί οι στίχοι μου όπως είνε, ώστε νά μην έχουν άνάγκη άπό τόν... ποιάφρανο θύοιθε που τούς έφορτώσατε ; φώναξε κάπως θυμωμένος ó Βίκτωρ Ούγκω.

Κάποτε ή μαρκησία ντέ Λωρρέν έγραψε στήν άδελφή της, που έμεινε στό Λονδίνο, νά τής στείλη μιά μηχανή τού ραφίματος. "Υστερα άπό ένα μήνα έλαβε πράγματι ένα μεγάλο κιβώτιο και διέταξε τούς υπηρέτες τής νά τó άνοίξουν με μεγάλη προσοχή, μη τυχόν πάθε καμιά βλάβη ή ραπτομηχανή.

Οι υπηρέτες άνοιξαν πράγματι προσεκτικά τó κιβώτιο, μέσα στό όποίο βρήκαν όμως ένα άλλο μικρότερο κιβώτιο. Τό άνοίξαν κ' αυτό και βρήκαν ένα τρίτο κιβώτιο, ύστερα ένα τέταρτο, ένα πέμπτο και... έπειτα συνέχισα.

Φαντασθήτε τώρα τήν έκπληξη τής μαρκησίας ντέ Λωρρέν, όταν, άφορ' άνοίχτηκαν καμιά δεκαπενταριά κιβώτια τó ένα μικρότερο άπ' τó άλλο, βρήκε στό τέλος σ' ένα μικροσκοπικό κουτί μιά... βελόνα τού ραφίματος !

Τί είχε συμβεί λοιπόν ;

Άπλούστατα, ή άδελφή τής δεν είχε λείβα τών ραπτομηχανών και τής έστειλε μιά βελόνα.

Πάνο—κάτω δηλαδή τó... ίδιο πράγμα.